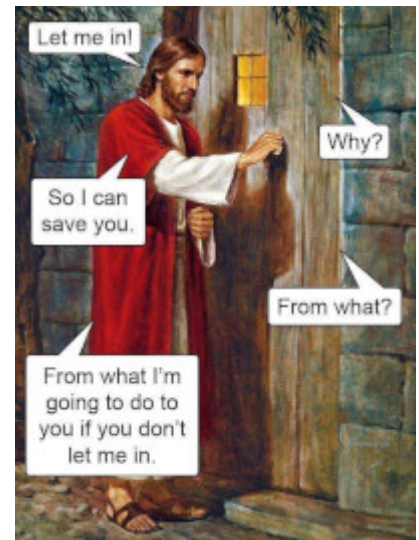

Μαθήματα Θεολογίας (Μέρος Α')

ή Τι πρέπει να γνωρίζουν οι ορθόδοξοι για τη
θρησκεία τους

Μια συνοπτική σε απλή γλώσσα παρουσίαση της κεντρικής αφήγησης της Ορθοδοξίας και των λογικών προβλημάτων που παρουσιάζει σε δύο συνέχειες. Στην πρώτη θα γίνει η παρουσίαση της με σύντομα σχόλια, ενώ στη δεύτερη τα προβλήματα που έχει και έχει δημιουργήσει.

Αν ζητήσετε από κάποιον χριστιανό να σας πει τι πιστεύει, το πιθανότερο ότι δεν θα ξέρει να σας απαντήσει πλήρως ενώ είναι σίγουρο ότι θεωρεί κάποια δεδομένα. Κάποιοι θα απαντήσουν ίσως με το Σύμβολο της Πίστεως, αλλά αυτό είναι δήλωση της πίστης και όχι κατανοητή εξήγηση της στο από που και πως προέρχεται και σε τι στηρίζεται. Το ίδιο το Σύμβολο υπονοεί πολλά από αυτά που θα δούμε στην συνέχεια που οι περισσότεροι αγνοούν ή θέλουν να αγνοήσουν.

Οποιοδήποτε βιβλίο θεολογίας και να διαβάσετε, οποιοδήποτε Πατέρα της Εκκλησίας, όλα στηρίζονται και εξυπηρετούν έναν κεντρικό και σταθερό πυρήνα (μύθο) που σπάνια αναφέρεται και είναι η καλούμενη **“δογματική θεολογία”**. Αυτός αν και δομήθηκε σε παμπάλαιες εποχές, υπάρχει και υπονοείται, τουλάχιστον στους μνημένους. Για τον πολύ κόσμο, η ιστορία αυτή δεν είναι ούτε λογική ούτε ευχάριστη και για αυτό δεν θα τον βρείτε πουθενά ολόκληρο και ξεκάθαρο κάπου, έστω σε καθαρή καθημερινή γλώσσα, παρά μόνο στις θεολογικές σχολές. Θα έλεγα ότι προτιμούν να την αγνοούν σε πολλές πτυχές της. Με την ορθόδοξη θεολογία έχω ξανασχοληθεί εδώ, αλλά τώρα θα γίνει μια καλύτερη παρουσίαση της και μια πληρέστερη ανάλυση των προβλημάτων της.

Οι παρενθέσεις είναι σύντομα σχόλια μου. Η δογματική αυτή είναι ίδια και

απαράλλαχτη για την Καθολική Εκκλησία με 2-3 μικρές διαφορές που σημειώνονται.

Περιεχόμενα

1. Ο Θεός
2. Ο κόσμος
  - 2.α Χρονικές διευκρινήσεις
3. Ο άνθρωπος
  - 3.1 Ο προ-πτωτικός άνθρωπος
  - 3.2 Η Πτώση
  - 3.3 Ο μετά-πτωτικός άνθρωπος
4. Ο Χριστός
5. Η Εκκλησία
6. Η επιβεβαίωση του Μύθου

1. Ο Θεός

1.1 Ο Θεός για την Ορθοδοξία είναι αυτός που διαμορφώθηκε από το αποτέλεσμα των δύο πρώτων Οικουμενικών Συνόδων του 4^{ου} αι. κ.χ..

1.2 Είναι ένα σύνολο ονομάτων. Περιλαμβάνει τον Γιαχβέ της Π.Δ. ως Πατέρα, τον Ιησού των Ευαγγελίων ως Υιού και του Πνεύματος του Θεού ως εκπορευτού. Μερικοί εμπλέκουν τον ίδιο τον Ιησού με τον Γιαχβέ, καθιστώντας τον Πατέρα κρυμμένο και ανώνυμο, αλλά αυτό δεν μας απασχολεί εδώ.

1.3 Αυτός (το σύνολο), σύμφωνα με την Εκκλησία δεν μπορεί να γίνει κατανοητός στον άνθρωπο παρά μόνο από τις εκφράσεις του. Παρ' όλα αυτά όμως του έχουν φορτώσει έναν σωρό ιδιότητες. Οι ιδιότητες του συνόλου αυτού κατά τον Άγιο της Εκκλησίας Ιωάννη Δαμασκηνό και την Εκκλησία προφανώς είναι :

*Πιστεύομεν τοιγαροῦν εἰς ἕνα θεόν, μίαν ἀρχὴν ἀναρχον, ἄκτιστον, ἀγέννητον ἀνόλεθρον τε καὶ ἀθάνατον, αἰώνιον, ἄπειρον, ἀπερίγραφτον, ἀπερίοριστον, ἀπειροδύναμον, ἀπλῆν, ἀσύνθετον, ἀσώματον, ἄρρευστον, ἀπαθῆ, ἄτρεπτον, ἀναλλοίωτον, ἀόρατον, **πηγὴν ἀγαθότητος καὶ δικαιοσύνης**, φῶς νοερόν, ἀπρόσιτον, δύναμιν οὐδενὶ μέτρῳ γνωριζομένην, μόνῳ δὲ τῷ οἰκείῳ βουλήματι μετρομένην-πάντα γάρ, ὅσα θέλει, δύναται-, πάντων κτισμάτων ὄρατῶν τε καὶ*

ἀοράτων ποιητικήν, πάντων συνεκτικήν καὶ συντηρητικήν, **πάντων προνοητικήν**, πάντων κρατοῦσαν καὶ ἄρχουσαν καὶ βασιλεύουσαν ἀτελευτήτῳ καὶ ἀθανάτῳ βασιλείᾳ, μηδὲν ἐναντίον ἔχουσαν, **πάντα πληροῦσαν**, ὑπ' οὐδενὸς περιεχομένην, αὐτὴν δὲ μᾶλλον περιέχουσαν τὰ σύμπαντα καὶ συνέχουσαν καὶ προέχουσαν, ἀχράντως ταῖς ὄλαις οὐσίαις ἐπιβατεύουσαν καὶ πάντων ἐπέκεινα καὶ πάσης οὐσίας ἐξηρημένην ὡς ὑπερούσιον καὶ ὑπὲρ τὰ ὄντα οὔσαν, ὑπέρθεον, **ὑπεράγαθον**, ὑπερπλήρη, τὰς ὄλας ἀρχὰς καὶ τάξεις ἀφορίζουσαν καὶ πάσης ἀρχῆς καὶ τάξεως ὑπεριδρυμένην ὑπὲρ οὐσίαν καὶ ζωὴν καὶ λόγον καὶ ἔννοιαν, αὐτοφῶς, **αὐτοαγαθότητα**, αὐτοζωὴν, αὐτοουσίαν ὡς μὴ παρ' ἑτέρου τὸ εἶναι ἔχουσαν ἢ τι τῶν ὅσα ἐστίν, αὐτὴν δὲ πηγὴν οὔσαν τοῦ εἶναι τοῖς οὔσι, τοῖς ζῶσι τῆς ζωῆς, τοῖς λόγου μετέχουσι τοῦ λόγου, **τοῖς πᾶσι πάντων ἀγαθῶν αἰτίαν**, πάντα εἰδυῖαν πρὶν γενέσεως αὐτῶν, μίαν οὐσίαν, μίαν θεότητα, μίαν δύναμιν, μίαν θέλησιν, μίαν ἐνέργειαν, μίαν ἀρχήν, μίαν ἐξουσίαν, μίαν κυριότητα, μίαν βασιλείαν, ἐν τρισὶ τελείαις ὑποστάσεσι γνωριζομένην τε καὶ προσκυνουμένην μιᾷ προσκυνήσει πιστευομένην τε καὶ λατρευομένην ὑπὸ πάσης λογικῆς κτίσεως ἀσυγχύτως ἡνωμέναις καὶ ἀδιαστάτως διαιρουμέναις, ὃ καὶ παράδοξον. Εἰς πατέρα καὶ υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα, εἰς ἃ καὶ βεβαπίσμεθα· οὕτω γὰρ ὁ κύριος τοῖς ἀποστόλοις βαπτίζειν ἐνετείλατο· «Βαπτίζοντες αὐτούς», φάσκων, «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος». (Ἰωάννης Δαμασκηνός, *Περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως*

[*Expositio fidei*], σ. 6-7).

(Σημειώστε το σε πόσα συνθετικά είναι μέσα το «αγαθός»).

1.4 Είναι ένα θεός, αλλά ταυτόχρονα τρεις;

1.5 Για να μην παραφρονήσουμε τελείως (αλλά λίγο) δεν είναι τρεις πλήρεις και ξεχωριστοί θεοί, αλλά τρία διαφορετικά θεϊκά “πρόσωπα”, που μοιράζονται την ίδια “ουσία” και τα οποία έχουν κοινή θέληση και ενέργεια προς τα έξω (Δεν καταλάβατε; δεν έχει σημασία, για τους θεολόγους υποτίθεται ότι έχει). Για να διατυπωθεί αυτή η (παράλογη) έννοια χρησιμοποιήθηκαν λέξεις και όροι του Αριστοτέλη και δόθηκαν νέοι ορισμοί ή και κατανοήσεις σε όρους, που την εποχή εκείνη που διατυπώθηκε πλήρως, φάνταζε σαν φιλοσοφικό κομψοτέχνημα και οι πιστοί (έκαναν πως) καταλάβαιναν.

1.6 Άρα εμείς οι θνητοί βλέπουμε τελικά έναν μόνο Θεό ή μάλλον δεν βλέπουμε,

αλλά υποτίθεται ότι τον καταλαβαίνουμε μόνο από τη δράση του, τα αποτελέσματα των ενεργειών του. (Έπεσε φωτιά και έκαψε έναν αιρετικό, τον έκαψε ο Θεός· σκοτώθηκε στην μάχη ο Ιουλιανός, τον σκότωσε ο Άγιος Μερκούριος κατ'εντολή του Θεού γιατί ήταν...“παραβάτης”, έκανε σεισμό μας τιμωρεί ο Θεός για τις αμαρτίες μας κ.λπ, κ.λπ.).

1.7 Αυτή η κοινή ουσία “υπάρχει” στο κάθε πρόσωπο με διαφορετικό “τρόπο” και αυτός καθορίζει και το διαφορετικό πρόσωπο:

“Αγέννητος” ο Πατήρ, που στέλνει όπου θέλει το Άγιο Πνεύμα.

“Γεννητός” ο Υιός, που αφού προήλθε από τον Πατέρα αλλά και αυτός εξ' αρχής και ενσαρκώθηκε και έχει και άλλα στοιχεία.

“Εκπορευτό” το Άγιο Πνεύμα που κατά τους ορθόδοξους, εκπορεύεται από τον Πατέρα και μόνον, ενώ κατά τους καθολικούς και από τον Υιό. (το περίφημο Filioque).

1.8 Αυτό το σύνολο τέλος πάντων με την ονομασία Αγία Τριάδα είναι ο Θεός και σε σύγχρονη γλώσσα είναι Αιώνιος (Αΐδιος ή Άχρονος), Αναλλοίωτος, Τέλειος, Πάνσοφος, Πανάγαθος, Δίκαιος, Παντογνώστης , Παντοδύναμος, Πανταχού Παρών, (κ.λπ. Παν- και Α-).

1.9 Από την πολύ του αγάπη για τον άνθρωπο κατασκεύασε αυτός ο ίδιος τον κόσμο από το τίποτα και τον ελέγχει απόλυτα. Κατασκεύασε τον κόσμο αποκλειστικά για τον άνθρωπο.

1.10 Υπάρχει ο κτιστός κόσμος δηλαδή τα πάντα στο Σύμπαν -ορατά και αόρατα (πνεύματα, άγγελοι, διάβολοι κλπ), όλα δημιουργήματα του Θεού και ο “άκτιστος”. Το άκτιστο είναι το έξω από το σύμπαν, ότι αρμόζει μόνο στον Θεό.

1.11 Σημαντικό στοιχείο είναι ότι ο χριστιανός πιστεύει στην ύπαρξη πνευμάτων, καλών (του θεού και των αγίων) και κακών (του διαβόλου) που επηρεάζουν με κάποιο τρόπο τον άνθρωπο αν αυτός το επιτρέψει.

1.12 Το βασικό είναι ότι ο Θεός για την Εκκλησία είναι αγάπη.

2. Ο κόσμος

2.1 Είναι κατασκευασμένος από τον ίδιο τον Θεό με σκοπό να είναι η διακόσμηση του ανθρώπου.

2.2 Είναι απόλυτα εξαρτημένος από τον Θεό.

2.3 Αρχικά ήταν σχεδόν τέλειος, “λίαν καλός”. Δεν υπήρχε θάνατος, φθορά, καταστροφή. Ήταν κόσμος αφθαρσίας, αρμονίας και πληρότητας (Το “λίαν καλός” εξηγείται στη συνέχεια).

2.4 Κάποια συγκεκριμένη χρονική στιγμή, η κατάσταση στράβωσε και ο κόσμος απέκτησε φθορά και κακό. Η στιγμή αυτή λέγεται **Πτώση**. (Να γιατί ήταν “λίαν καλός”).

2.5 Υπεύθυνος της ατέλειας του κακού και των καταστροφών που πλέον έχει ο κόσμος, είναι μόνον ο άνθρωπος και μάλιστα ο πρώτος άνθρωπος ή το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι. Η ανθρωπότητα(;) άλλαξε τον κόσμο και έφερε τον θάνατο.

2.6 Για την κατασκευή του κόσμου η *Αγία Γραφή* έχει αρκετές λεπτομέρειες (επίπεδη τετράγωνη Γη κ.λπ.) που μας δείχνουν πως φτιάχθηκε και πως έμοιαζε και ήταν η μόνη εγκεκριμένη κοσμολογία για αρκετούς αιώνες. (Την περιγράφει άριστα η *Χριστιανική Τοπογραφία* του Κοσμά του Ινδικοπλεύστη. Φυσικά οι σύγχρονες *Δογματικές* δεν αγγίζουν τέτοια θέματα).

2.α Χρονικές διευκρινήσεις

Χρονικά ο Θεός είναι “αίδιος” (παντοτινός) γιατί αυτός δημιουργεί τον χρόνο. Αιώνια είναι κάποια μόνο από τα δημιουργήματά του όπως οι άγγελοι οι διάβολοι κ.λπ. Δηλαδή έχουν αρχή, αλλά όχι τέλος. Οι άνθρωποι **θα** είναι αιώνιοι μόνο μετά τη...Δευτέρα Παρουσία.

,

3. Ο άνθρωπος

3.1 Ο προ-πρωτικός άνθρωπος

3.1.1 Ο άνθρωπος κατασκευάστηκε από τον Θεό για να χαρούν και άλλα πρόσωπα την ευδαιμονία και τη χαρά του σαν αποτέλεσμα της αγάπης του.

Κατασκεύασε τον άνθρωπο με ιδιαίτερη φροντίδα και σε ξεχωριστή μέρα, αφού κατασκεύασε πρώτα όλα τα ζώα και τα φυτά. Κατασκεύασε ένα αρχικό γυμνό ζευγάρι, πρώτα τον άνδρα Αδάμ, πλάθοντας πηλό και δίνοντας του φύσημα πνοής. Από το πλευρό του Αδάμ κατασκεύασε την Εύα **για να είναι βοηθός του.**

3.1.2 Από αυτό το ζευγάρι (με ενδογαμία προφανώς) κατάγεται όλο το ανθρώπινο είδος, που κατασκευάστηκε με ιδιαίτερη φροντίδα, διαφορετικά από τα υπόλοιπα ζώα και φυτά που κόσμησε τη Γη, **για να άρχει αυτών** (να τα διοικεί κατ' όπως θέλει).

3.1.3 Αποτελείται ο άνθρωπος από σώμα (λάσπη-ύλη) και ψυχή (έννοια παρμένη και διαστρεβλωμένη από τον Πλάτωνα).

3.1.4. Εφοδιάστηκε με όλες τις αναγκαίες ιδιότητες ώστε να είναι μόνον αυτός “κατ' εικόναν” και “κατ' ομοίωσιν” του Θεού (μεγάλη φιλολογία).

3.1.5. Ήταν αρχικά ευτυχισμένος, άφθαρτος, αιώνιος, και κυριαρχούσε στον “λίαν καλό” κόσμο που φτιάχθηκε ειδικά και μόνον για αυτόν.

3.1.6. Το “κατ' εικόναν” και το “λίαν καλό” είναι η αιτιολόγηση του αυτεξούσιου και τα πιθανά του αποτελέσματα. Δηλαδή όπως και ο Θεός έτσι και ο άνθρωπος, μπορεί να πάρει ό,τι επιλογές θέλει. Είναι ελεύθερος. Είναι ελεύθερος και να καταστρέψει το “λίαν καλό” έργο του Θεού.

3.1.7 Μπορεί να κάνει όλες τις επιλογές χωρίς καμία επίπτωση, όμως μία από όλες τις επιλογές του, επιλογή όχι αμελητέα (το ξύλο [δένδρο] της Γνώσεως του Καλού και του Κακού **ήταν στο κέντρο της δράσης του**, εν ολίγοις όπου και να πάει θα το βλέπει συνέχεια, θα το συναντά και θα αναρωτιέται), του είναι απαγορευμένη, γιατί μόλις την κάνει και γευτεί τον καρπό του, θα πεθάνει την ίδια μέρα.

3.1.8. Ο άνθρωπος έφαγε μεν αλλά δεν πέθανε την ίδια μέρα. Αυτό που έγινε ήταν η καλούμενη “Πτώση”.

Δεν γνωρίζουμε σύμφωνα με την αφήγηση πόσο καιρό ήταν αυτό το μοναχικό αλλά “ευτυχισμένο” ζευγάρι στον Παράδεισο τρώγοντας από τα έτοιμα του “λίαν καλού” κόσμου, ξέρουμε όμως ότι τα παιδιά τους τα απέκτησαν εκτός αυτού.

3.2 Η Πτώση

3.2.1. Η Πτώση έγινε από την αθέτηση της εντολής που δεν έπρεπε να παρακούσει ο (κατά τα άλλα ελεύθερος) άνθρωπος.

3.2.2. Το άμεσο αποτέλεσμα της Πτώσης ήταν να “ανοίξουν τα μάτια τους” και να εμφανιστούν οι τύψεις και φυσικά η μετατροπή όπως ειπώθηκε του τέλει και αιώνιου “λίαν καλού” κόσμου σε φθαρτό, όπου κυριαρχεί ο θάνατος, το κακό και γίνονται καταστροφές. (Έτσι εξηγείται και το “λίαν καλός”).

3.2.3. Την ευθύνη όπως είπαμε την έχει ο άνθρωπος, ο Αδάμ, αλλά όχι πλήρως, δηλαδή η γυναίκα του η Εύα που τον παρέσυρε, ούτε και αυτή πλήρως, δηλαδή το φίδι που επίσης την παρέσυρε, δηλαδή ο Διάβολος. (Όλα αυτά είναι δημιουργήματα του ίδιου θεού υποτίθεται).

3.2.4. Ο άνθρωπος (όχι ο Διάβολος) εκδιώκεται από τον Παραδείσιο Κήπο που ήταν αρχικά και εισπράττει ταυτόχρονα την κατάρα του Θεού, η οποία συνεχίζεται σε όλες τις επόμενες γενιές ως Προπατορικό Αμάρτημα, ενώ ο κήπος σφραγίζεται για να μην ξαναμπεί σε αυτόν και γευτεί επιπλέον και το δένδρο της αθανασίας (ξύλο της ζωής) και γίνει σαν και αυτούς (τους θεούς;), για το οποίο περιέργως πως, δεν υπήρχε εντολή να μην το γευτεί. (Αν το είχε γευτεί;).

3.3 Ο μετά-πτωτικός άνθρωπος

3.3.1 Μετά την παρακοή και την Πτώση ο άνθρωπος: έγινε φθαρτός, θνητός, αδύναμος και δυστυχής. Καλύπτεται με δερμάτινους χιτώνες και παλεύει ο ίδιος για να τραφεί και να ζήσει. Ενώ η γυναίκα (αχ αυτή η γυναίκα), με μια επιπλέον κατάρα, θα γεννάει πλέον τα παιδιά της με οδύνες.

3.3.2 Ο Θεός καταριέται τέλος και το φίδι (τον Διάβολο;), και υπόσχεται ότι στο

μέλλον ένας **άνθρωπος** θα έρθει και θα το συντρίψει. Το περίεργο είναι ότι δεν φαίνεται να έδιωξε από τον Παράδεισο το φίδι ή τον Διάβολο (που προφανώς έκανε εκεί μέσα άνετα τις βόλτες του), αλλά μόνο τον άνθρωπο.

3.3.3 Το άφθαρτο σώμα του ανθρώπου πλέον έγινε φθαρτό, αλλά η ψυχή που προήλθε με την πνοή αρχικά του Θεού, δημιουργείται πλέον από τον ίδιο τον Θεό, μπαίνει στον άνθρωπο κατά τη στιγμή της σύλληψης και παραμένει πλέον άφθαρτη και μετά τον θάνατό του.

3.3.4 Μετά τον θάνατο γίνεται μια πρώτη κρίση και μετά η ψυχή υπάρχει κάπου (Τα διαφορετικά δόγματα δίνουν, διάφορες θεωρίες) μέχρι την Δευτέρα Παρουσία.

3.3.5 Μετά τη Δευτέρα Παρουσία η ψυχή θα ενωθεί με το σώμα το οποίο θα αναστηθεί πάλι, όπως ήταν (σε ποια ηλικία; άγνωστο) και όλοι οι άνθρωποι θα βρίσκονται σε μια νέα κατάσταση (και εδώ υπάρχουν πολλές θεωρίες) και εκεί ανάλογα με την Τελική Κρίση που θα γίνει από τον Υιό-Ιησού, ο άνθρωπος:

- ή θα εισέλθει στην Αιώνια Ουράνια Βασιλεία της πνευματική ηδονής και απόλαυσης, δηλαδή σε κάτι σαν τον Παράδεισο που έχασε.
- ή θα οδηγηθεί στην Κόλαση σε αιώνιο **σωματικό πόνο**, αγωνία, και οδύνη (με αγάπη φυσικά).

4. Ο Χριστός

4.1. Χριστός είναι ο κεχρισμένος, ο μεσσίας, που:

- Σύμφωνα με την εβραϊκή παράδοση (αυτό που λένε οι *Γραφές*) θα έρθει για να γίνει βασιλιάς τους και με τη δύναμή του θα κυριαρχήσουν οι Εβραίοι σε όλη τη Γη.
- Σύμφωνα με τη χριστιανική παράδοση (αυτό που ερμηνεύουν οι χριστιανοί ότι λένε οι *Γραφές* των εβραίων και σταδιακά υποστηρίζουν και τα Ευαγγέλια), είναι ο Ιησούς των Ευαγγελίων (ένας από τους δεκάδες μεσσίες της εποχής του πρώτου αιώνα στην Παλαιστίνη) που όμως ήρθε να σώσει όλους τους ανθρώπους. Να τους λυτρώσει από το αιώνιο κακό.

4.2 Ο Ιησούς είναι ο ίδιος ο Υιός (γεννητός), άρα και αυτός προαιώνιος και όλα φυσικά όσα είπαμε για τον Θεό, αλλά αφού επιπλέον γεννήθηκε από θνητή (παρθένο φυσικά), έχει δύο "φύσεις": την ανθρώπινη και τη θεϊκή. Μόνο που και οι δύο είναι τέλειες και (με κάποιες νοητικές αλχημείες), δεν επηρεάζεται από το

προπατορικό αμάρτημα γιατί δεν έγινε από σπέρμα ανθρώπινο, αλλά μόνο από ανθρώπινη μήτρα η οποία ως παρθένος θεωρείται αμόλυντη.

4.3 Είναι ο “Νέος Αδάμ”, που ήρθε σύμφωνα με την επιταγή του Πατρός του για να αποδεσμεύσει τον άνθρωπο από την κατάρα του Προπατορικού Αμαρτήματος, να επαναφέρει τη διασαλευθείσα τάξη, και να μας οδηγήσει ξανά στον Παράδεισο, όπου θα γίνει ο άνθρωπος “κατά χάριν θεός”.

4.4 Αυτό υποτίθεται ότι το έκανε δίνοντας πλέον στον άνθρωπο τη δυνατότητα (που προφανώς πριν δεν είχε), να σωθεί. Το έκανε μέσα από την άδικη Σταύρωση και την ένδοξη Ανάσταση και τέλος με την Ανάληψή του **στους Ουρανούς**, όπου πλέον σύμφωνα και με το Σύμβολο της Πίστεως κάθεται στα δεξιά του Πατρός του.

Τί σημαίνει αυτό για τον άνθρωπο; Ότι πρέπει να ενταχθεί στην Εκκλησία, να την ακολουθεί, να μετέχει των τελετών και μυστηρίων (κλπ). Έδωσε επιπλέον την υπόσχεση ότι θα επανέλθει στη Δευτέρα Παρουσία για την Τελική Κρίση και εκεί θα αναστηθεί ο άνθρωπος, όπως και ο ίδιος αναστήθηκε κατά τα Ευαγγέλια και ο “καλός” θα κριθεί ευνοϊκά, ενώ ο “κακός”...(άστα).

Εν ολίγοις, δεν άλλαξε ακόμα την διασαλευθείσα τάξη, αλλά υποσχέθηκε ότι αυτό θα γίνει με την Δευτέρα Παρουσία του. Παρ’ όλα αυτά έδωσε μια δυνατότητα επιπλέον στον άνθρωπο:

4.5 **Πως θα σωθεί ο άνθρωπος;** Αν ενταχθεί οπωσδήποτε στην Εκκλησία. Αλλά αυτό δεν φθάνει. Πρέπει όλοι οι άνθρωποι να ενταχθούν ή να ακούσουν επαρκώς το μήνυμα του Ευαγγελίου, και να το αποδεχτούν ή όχι, συνειδητά πάντως, τότε μόνον θα σωθεί η ανθρωπότητα, θα επανέλθει ο κόσμος στην προηγούμενη του κατάσταση, θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία και θα ακολουθήσει η Αιώνια Βασιλεία, αλλά και η συνακόλουθη Αιώνια Καταδίκη για τους άπιστους και όσους δεν αποδέχτηκαν το μήνυμα.

5. Η Εκκλησία

5.1 Υποτίθεται ότι ιδρύθηκε από τον Ιησού και περιλαμβάνει όλο το ιερατείο (που την ελέγχει) αλλά και όλο το ποίμνιο (που υπακούει). Είναι ο μοναδικός δρόμος σωτηρίας. Ό,τι είναι μέσα σε αυτήν έχει πιθανότητες και τη δυνατότητα να σωθεί. Ό,τι είναι εκτός αυτής έχει σίγουρη την απώλεια της Αιώνιας Ζωής και

εξασφαλισμένη την Αιώνια Καταδίκη.

5.2 Σκοπός της Εκκλησίας δεν είναι η βελτίωση του ανθρώπου, αλλά η αλλαγή της φύσης του που γίνεται με το βάπτισμα και την “εν Χριστώ ζωή”. Δηλαδή τη ζωή μέσα και γύρω από την Εκκλησία και τις επιταγές της. Η Εκκλησία γίνεται πλέον το κέντρο της κοινωνικής και προσωπικής ζωής του ανθρώπου, έχει την απόλυτη εξουσία πάνω του, αφού πίστη σε τελική ανάλυση σημαίνει υποταγή (αλά ισλάμ).

5.3 Είναι προφανές ότι κανένας δεν γεννιέται θεϊστής, πόσο μάλλον χριστιανός. Το χαρακτηριστικό στοιχείο εισόδου του ανθρώπου στην Εκκλησία είναι το Βάπτισμα, που είναι “μυστήριο” για την Εκκλησία. Το βάπτισμα είναι απαραίτητο κατά την Εκκλησία, γιατί ο άνθρωπος με αυτό αποκτά “ανακαινισμένη φύση” και έχει πλέον όπως ισχυρίζονται τη δυνατότητα να “αντισταθεί στο κακό”. Το κακό (οι δαίμονες) δεν δρουν μετά από το βάπτισμα “από μέσα” στον άνθρωπο, αλλά προσπαθούν να τον κυριέψουν “απ’ έξω”, και αυτό γίνεται με τις αμαρτίες στις οποίες πέφτει και ξέρουμε ότι όλοι πέφτουν. Αντίστοιχα οι αβάπτιστοι και όλοι οι αλλόθρησκοι συνεπαγωγικά, άγονται και φέρονται από τους δαίμονες, αφού αυτοί βρίσκονται μέσα τους. (όλοι οι αλλόθρησκοι είναι εν δυνάμει δαιμονισμένοι = ρατσισμός).

5.4 Το βάπτισμα είναι αναγκαίο μεν αλλά δεν φθάνει. Ενώνεται ο άνθρωπος μέσω του βαπτίσματος με τον Χριστό και αν και εφόσον η πίστη του είναι δυνατή και τα έργα του καλά, εφόσον ακολουθεί τους κανόνες της Εκκλησίας (είπαμε είναι το σώμα του Θεού, πως να το αγνοήσεις;), αλλά κι εφόσον ανανεώνει την υπόσχεση του Βαπτίσματος με τη Θεία Κοινωνία (για να αποδυναμώνει τις αμαρτίες και τις επιπτώσεις τους) συχνά (εβδομαδιαίως ή δυνατόν), αλλά και εφόσον φυσικά λέει τις αμαρτίες του στον θεό (και επειδή ο θεός μάλλον δεν ακούει, στον παπά και εξομολόγο του), εφόσον δηλαδή προσεύχεται, εξομολογείται, κοινωνεί και φυσικά πάρει την άφεση των αμαρτιών του από τον παπά και εφόσον ακολουθεί και πράττει τις πρέπουσες διδαχές, τότε είναι πιστό μέλος και θεωρητικά έχει κλείσει μια καλή θέση για τον Παράδεισο.

5.5 Προσοχή όμως, ούτε τότε η θέση είναι εξασφαλισμένη γιατί ένα είναι σίγουρο: Ουδείς αναμάρτητος και η αμαρτία (ο διάβολος και τα συναφή) караδοκεί. Δεν έχει σημασία αν έχει κάνει μια τέλεια, ηθική και χριστιανικότατη ζωή με ελάχιστες αμαρτίες. Αν λίγο πριν πεθάνει, ολιγοπιστήσει ή κάνει κάποια παρασπονδία έχασε, και δυστυχώς κανείς δεν ξέρει πότε θα πεθάνει. Οφείλει συνέχεια να είναι σε θρησκευτική εγρήγορση (κομποσκοίνια, προσευχές, να λέει

συνέχεια κύριε ελέησον, να πηγαίνει κάθε μέρα στην Εκκλησία κλπ γενικά να μη βγάζει την Εκκλησία και τα συναφή από το μυαλό του). Γιατί σε μια στιγμή αφηρημάδας μπορεί να πεθάνει και αν έχει αμαρτήσει εκείνη τη στιγμή ακόμα και στην σκέψη, έχασε.

5.6 Αντίστοιχα μπορεί κάποιος χριστιανός να μην είναι και ο καλύτερος· να έχει βιάσει, δειρεί, σκοτώσει, να έχει κάνει τα πάντα, αλλά λίγο πριν πεθάνει να μετανοήσει. Τότε έχει εξασφαλίσει πρώτο τραπέζι πίστα κοντά στον Θεό ακόμα και σε αντίθεση ίσως από τα αθώα θύματά του, αφού αυτά με την αντίστοιχη λογική μπορεί να βρεθούν ή δίπλα του στον Παράδεισο, ή στην Κόλαση για την αιώνια τιμωρία.

5.7 Οι μόνοι που εξασφαλίζουν σίγουρα καλή θέση, είναι οι Ευνουχισμένοι και οι Μάρτυρες της Πίστης (σας θυμίζει λίγο Ισλάμ ε;). Για τους πρώτους το είπε ξεκάθαρα ο Ιησούς:

καί εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω. (Κατά Ματθαῖον 19.12)

Κάτι που οδηγεί στην τελειότητα της αγαμίας και της παρθενίας (και φυσικά στον νοητικό ευνουχισμό αφού τον πραγματικό δεν μπορούσε να τον δεχθεί κανείς λογικός).

Το δεύτερο απορρέει από την απόλυτη πίστη. Αν πεθάνεις για αυτό που πιστεύεις, τότε δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη. Ναι, ο Άγιος Ιγνάτιος πήγε συνειδητά να φαγωθεί από τα λιοντάρια για χάρη της πίστης του και εξασφάλισε την Ουράνια Βασιλεία και πάρα πολλοί ακόμα, ασχέτως αν αυτή την πράξη, δηλαδή το εθελοντικό μαρτύριο, την καταδίκασε αργότερα η Εκκλησία. (Το εκβιαστικό όμως: κάνω μια καταστροφή αγάλματος και με σκοτώνουν για καταστροφή δημόσιας περιουσίας, δεν την απασχόλησε και έχουμε και τέτοιους εθελοντές άγιους μάρτυρες και είναι πολλοί).

5.8 Τέλος πρέπει να πούμε ότι για την Εκκλησία υπάρχουν τα Μυστήρια που είναι επτά:

1. το βάπτισμα,
2. το χρίσμα,
3. η ιεροσύνη,
4. η θεία ευχαριστία (μετάληψη),
5. η μετάνοια (εξομολόγηση),

6. το ευχέλαιο και

7. ο γάμος.

Σύμφωνα με τον Ι. Καρμύρη (Δογματική 1957), είναι θεοσύστατοι τελεταί μεταδίδουσι μυρτηριωδῶς τὴν ἀόρατον θείαν χάριν δι' αἰσθητῶν σημείων. Τα τρία πρώτα (ερυθρά) μπορούν να γίνουν στον κάθε ένα μόνο μία φορά, τα υπόλοιπα επαναλαμβάνονται, εκτός του γάμου που μπορεί σε εξαιρετικές περιπτώσεις να γίνει τρεις φορές το πολύ. (Κατ οικονομίαν ὅπως λένε και μόνο για τους Ορθοδόξους, όχι για τους Καθολικούς που επιτρέπεται μόνο άπαξ).

6. Η επιβεβαίωση του Μύθου

6.1 Η Εκκλησία στη βάση αυτής της αφήγησης που στηρίζεται σε επιλεγμένα χωρία των Γραφών της, ισχυρίζεται ότι γνωρίζει τη Μοναδική Αλήθεια και πάνω σε αυτήν έχει κτίσει ὄλο το οικοδόμημά της.

Τα στοιχεία αυτά για την Εκκλησία, προήλθαν από:

1. Τον ίδιο τον Γιαχβέ που φέρεται να συνομίλησε (κάποτε στην Εποχή του Χαλκού) με τον Μωυσή (με τα οπίσθια του, ποτέ κατάματα) και έδωσε τις εντολές του για να τις τηρεί ο αγαπημένος του (τότε) λαός. Οι Εβραίοι.
  2. Τους Εβραίους προφήτες (της Εποχής του Σιδήρου) που υποτίθεται (με σχετικές ερμηνείες πάντα) ότι, οτιδήποτε είπαν επαληθεύτηκε.
  3. Τους Ευαγγελιστές (πριν δύο χιλιάδες χρόνια) που μας έδειξαν τη ζωή και τα κηρύγματα του ενανθρωπισμένου θεού που επανήλθε και αποφάσισε ότι ο πρώην αγαπημένος του λαός δεν χαμπαριάζει, άσε που τον σταύρωσε κιόλας και έτσι άλλαξε γνώμη και απέστειλε το μήνυμά του σε όλους τους ανθρώπους μέσω των Ευαγγελιστών. Ένα μήνυμα που οι Πατέρες της Εκκλησίας το ερμήνευσαν και το έκαναν εύπεπτο στην βάση επιπλέον της Ιεράς Παράδοσης (ό,τι από τις μη επίσημες χριστιανικές πηγές τους φάνηκε χρήσιμο).
  4. Το σημαντικότερο, από τους “χιλιάδες” αγίους που έχει η Εκκλησία, που με το “προσωπικό τους βίωμα” και με το “ήθος τους” “απέδειξαν”, σε ποιο νεότερες ή και σχετικά σύγχρονες εποχές, την αλήθεια της Εκκλησίας.
  5. Από τα θαύματα που έκαναν οι άγιοι και γίνονται κάθε τόσο που υποτίθεται ότι αποδεικνύουν την αλήθεια της ή άλλα θαύματα που αναφέρονται στο ποίμνιο. Ένα από αυτά είναι και το θαύμα του Αγίου Φωτός ή άλλα που συμβαίνουν κατά καιρούς.
- 6.2 Άρα για την Εκκλησία πάντα, ο μύθος αυτός είναι τεκμηριωμένος και άρα

αληθής.

Σας αρέσει αυτή η αφήγηση;

Είναι η συνοπτική παρουσίαση της βάσης της ορθόδοξης διδασκαλίας και για μιάμιση χιλιετία και κάτι ψιλά, δεν έχει αλλάξει τίποτα από αυτήν αν και σε κάποια σημεία έχουν γίνει άτυπες εκπτώσεις.

Πάνω σε αυτόν τον πυρήνα, με λογικοφανείς συλλογισμούς έχει στηθεί όλο το αφήγημα της Εκκλησίας που μελετά η ορθόδοξη θεολογία και οτιδήποτε θεολογικό υπάρχει στηρίζεται ξεκάθαρα σε αυτά τα δόγματα. Είναι προφανές ότι αν κάτι από τον μύθο δεν στέκει ή απορριφθεί, όλο το οικοδόμημα είναι σαθρό και για τον λόγο αυτό κυνηγήθηκαν ή λοιδορήθηκαν όλοι όσοι άγγιξαν με κάποιο τρόπο αυτό το αφήγημα στο Βυζάντιο, στην Οθωμανοκρατία αλλά και στο ελληνικό κράτος από το 1821 μέχρι σχεδόν τα τέλη του προηγούμενου αιώνα.

Στη συνέχεια θα δούμε τι προβλήματα έχει αυτό το σύνολο των θεωρήσεων και τι λογικές στρεβλώσεις δημιουργεί.

Φιλίστωρ